

Engedetlenség

„Amint lehetséges, kerülj az ellenséged tapasztalati körén kívülre.”
S. A.

Már megint erre az idegtépően agyzsibbasztó, hangulatában a purgatóriumot idéző, nyamvadt szirénára kelek. A kutyaugatás, a gyerekek ordibálása, a felnőttek vitatkozása, az autóduda, a fékcsikorgás, a többiek beszélgetése, a sörösdoboz nyitásának a mézédés hangja, mind olyan zajok, amiket már megszoktam, de a kurva szirénára valamiért még mindig felkelek. Mint minden reggel, most is körbenézek, hogy megvannak-e a cuccaim... Leltár: két pulóver, két póló (az egyik kicsi), egy törülköző párnának, egy zsebrádió (elemet kell szerezzek valahonnan), három napilap, egy magazin, egy kopott John Osborne kötet, egy Hemingway, aminek az utolsó negyven oldala hiányzik, fél flakon kannásbor, egy nagy törés félszáraz kenyér, egy zacskó csikkokkal, egy másik zacskó dohánnyal, persze csikkekből, egy Columbus cigipapír, egy doboz gyufa, két öngyújtó (az egyik nem működik, de tölthető), egy téli sapka, a személyi igazolványom, egy tábla, „ÉHES VAGYOK” felirattal, egy kis tál, egy eldobható borotva, ami, úgy tűnik, még használható, egy szemüveg, aminek bár karcos a lencséje, de még rendben van, és majdnem jó is a szememre, és hoppá, maradt még egy szál Marlborom is. Rá is gyújtok, szerencse, hogy nem tört össze a zsebemben. Kinyitom a kannást, meghúzom, majd folytatnám a leltárt a pulóverem zsebével, be is nyúlok, és megint ott a személyim, pedig azt már láttam a szatyromban. Előveszem, és ez nem is a személyim az, hanem egy bankkártya. Egyből beugrik az elkényeztetett kis burzsuj faszi, aki tegnap a társadalom érdektelenségének kifejezőeszközeként szórakozott velem, de nem dobom el a kártyát, mert a régi életemre emlékeztet. Hasonló volt nekem is... Nem mondom én, hogy nem tehetek a sorsomról, de azért így kibaszni az emberrel! Korrektor voltam egy újságnál, de cikkírónak készültem... Már elértem, hogy néha megjelenjen egy-egy rövidebb írásom, főleg színikritikák, szóval én igazi művelt ember vagyok. Moliére, Dürrenmatt, Jean Genet, Arthur Miller, Beckett... olvastam az összeset, nekem ne mondja senki, hogy a hajléktalanok egyszerű prolik. Az *Angry young men* színházi mozgalomból írtam szakdolgozatot, ebben a szaros országban senki sem ismeri úgy Wesker, Pinter vagy Osborne munkáit, mint én. Valaha voltam valaki, százak olvasták az írásaim.

Aztán persze jött ez a rohadt digitális forradalom, és a mi újságunk volt az egyik első, ami csódbbe ment. Jellemző. És mi ilyenkor a család dolga? Kiállni az ember mellett! És mégis, az én feleségem mit csinált? Elhagyott! Arra hivatkozva, hogy amióta nincs munkám, csak fekszem a kurva tévé előtt és iszom! De hát, baszkikám, valamivel le kell öblíteni a szart! Nem ittam én egész nap, csak amikor épp nem kerestem munkát. Az összes kollegámat felkerestem, hogy ajánljanak be másik újságoknál, de néhány időszakos munkán kívül nem jött be semmi. Pár hónap vagy év múlva, fasztudja, az én egyetemes, nyelvtudós, tapasztalatos önéletrajzomat egyetlen helyen fogadták el, újságkihordóként... Alig kerestem valamit, ráadásul hajnalban kellett dolgoznom, de legalább hamar végeztem. A nejem autójával cipeltem azt a sok szennyszart, és sietni kellett, hogy hazaérjek addigra, mire ő elindul a maga dolgára. Ez persze néha nem jött össze, és majdnem kirúgták őt is, azt a ribancot, aki elhagyott, miután összetörtem az autóját az egyik reggel... Oké, ittam, de nem ezért csúszott ki az a kurva autó... Hát, tél volt, az Istenért! Aztán persze se biztosítás, se semmi, ittas voltam, mindenki erre hivatkozott, mintha ez vette volna le az ismerőseim válláról is a terhet, hogy segítsenek! Azt mondták, hogy velem nem a rendszer baszik ki, hanem én magammal... amikor segítség kellett volna, már nem is voltak akkora barátok... Senki sem adott kölcsön új autóra, hát még a bank... A bulvársajtóban fetregő nejem még tömegközlekedéssel el tudott járni, de az is olyan volt, hogy épphogy. Nem volt munkám, és unatkoztam. Na és akkor? Ittam. Nem sokat, de ittam. Amikor épp nem kerestem munkát, hát ittam, de ki nem? Néhány pohárka amúgy sem árthat meg, az csak segít, szinte gyógyszer, életet ad a komorságnak, a fejben lezajló kémiai reakcióknak néha jólesik csak úgy koccintani egyet, és szarni az egészbe... Az asszony meg erre fogta, hogy beadta a válókeresetet! Meg, hogy a fiunkra milyen hatással vagyok. A rohadt bíró előtt úgy lett beállítva az eset, mintha valami alkesz lennék, aki molesztálja a gyereket... Na jó, nem, de érted. Örület! Már ott tartottam, hogy majdnem elmentem utcát seperni, meg ilyesmi, de, hát azért én mégiscsak egy egyetemet végzett ember vagyok! Tudok oroszul is!

„Может, ты полюбишь
в будущем другого...
Пусть тебя он в лодке
покачает снова.”

Meg angolul, bár azt nem annyira jól. Aztán egyszer csak eljött a nap, amikor meg lett mondva, hogy el kell hagynom a házat... Na, ilyenek a nők, baszkikám: amikor a legmélyebben vagy, beléd rúgnak, meggyaláznak, lenyúzzák rólad a bőrt, a tűzbe dobják, a húsdodat a disznók elé vetik, a beleidbe kolbászt töltenek, a csontjaidat dél-afrikai törzsek sámánjainak adják el, hogy HIV-fertőzésre gyártsanak belőle reménytelen placebo-t, a herédet a Máltai Szeretetszolgálatnak adományozzák, a hajadból prémbundát fonnak, a gerincedet kettéroppantják, hogy a velődet pirítóásra kenhessék, és okkult imák közepette kecskevérplazmával és formaldehiddel kevert vizeletben pácolják a megmaradt szemgolyóid, hogy egy életre a polcra tehessenek, mint tróféát. Persze, amikor jól fészült fejem volt meg színházakba jártam, akkor még nagyon szeretett! Ilyen ez! A szüleim már rég meghaltak, testvérem nincs, a nagynénémék azt mondták, náluk nincs hely, a haverok az újságnál meg vagy elhajtottak, vagy csak néhány napra fogadtak be. Egyik este kiültem a főtérre. Minden cuccom egy sporttáskában volt (szinte az összes könyvem az asszonynál maradt, hogy rohadna meg...), és ekkor jöttem rá arra, hogy ez lesz az első estém fedél nélkül. Elhatároztam, hogy az utolsó is, de mint látod, barátom, ez nem jött össze... Felállok, kicsit megmozgatom az izmaid, az embereket figyelem... ha valaki rágyújt és szorul a képébe némi barátságosság, akkor odamegyek hozzá, és kérek tőle egy szál cigit. Szinte mindig elutasítanak, de inkább a társaság, mint a zsákmány miatt kéregetek, és amúgy is, egy ilyen finom Marlboro után olyan nehéz ezeket a bűdös csikkeket gyúrogatni. Amikor kapok egy szál Camelt, visszaülök a hálósobámba, két kartonlapra a szatyrom mellé, és várom, hogy történjen valami. Előveszem az új bankkártyám, nézegetem, és a múlton gondolkodom. Amikor csak bementem a boltba, előkaptam tárcám, és fizettem, ha kellett valami. Megszámolom az aprót a bal zsebemből. Négyszázhusz forint. Még egy új kannásra sem elég...

Kiveszem a zacskómból a táblát meg az edényt, „ÉHES VAGYOK”, kirakom magam elé, meg a tálkát is, amibe beleteszek úgy hetvenforintnyi aprót, lássák csak az emberek, hogy nincsenek egyedül az adakozó szándékukkal... Bár ez nem nehéz, szomorú képet vágok, lehajtom a fejem, és óvatosan, nehogy észrevegye valaki, a kártyát vizsgálom... Gyönyörű... Kék, dombornyomásos, ezüstös betűk, az elengedhetetlen mágnescsik, mint a múlt záloga. Eljátszom a gondolattal, hogy milyen lenne, ha úgy lenne, ahogy a srác mondta, majd eszembe jut, hogy vannak boltok, ahol nem kell kód a fizetéshez. Meg kéne próbálni. De akkor meg feltűnő lesz nekik a dolog, mert a szemükben mégiscsak egy utolsó csöves vagyok... A társadalmunk tagjai pedig, mint tudjuk, szeretik leverni a dühüket az alattuk sorakozó rétegeken. Nem ismernek, nem tudják, hogy ez csak a mélypontom, és azt sem, hogy én innen még fel fogok állni, ha a kutya a kovászba is szarik! Az a hülye konformista, szarfaszú tróger, aki ezzel a hülyeséggel jött nekem tegnap, nem is tudja, hogy mennyi fájdalmat tud okozni egy ilyen poén... Egyszer két neonáci pöcs megrugdosott részegen, de szerencsére én piásabb voltam, és az igazság az, hogy az nem fájt ennyire, mint ez, mert az a valóság, de ezzel a kártyával egy másik világot mutatott nekem az a kis fasz, egy régit, és ettől most csak vágyakozom... *Hat-hat-hat-nyolc*, ugrik be valahonnan egy számsor. Hé... ezt az a kis pöcs mondta, meg azt is, hogy ez a kártya kódja... Nem akarok a kis fasz poénjának az áldozatává válni, de mégis összeszedem a cuccom, mert tudom, hogy csak akkor engedhetem el ezt a kérdést, ha megbizonyosodom róla, hogy kurvára nincs semmiféle vagyon ezen a kártyán. Aztán eszembe jut, hogy talán egy kis apró lehet a számlán, az se lenne rossz, pár napig segíthetne... Elvégre, egy ilyen kis öltönyös buzinak mi szüksége arra a kevésre, lehet, hogy le sem szarja. Ezeknek a szájába fossák a pénzt, így a fekália kesernyés ízével többlet kacérkodhatnak, mint a munkáéval. Elég jól ismerem a környéket, csukott szemmel is eltalálnék az automatához, szóval néhány percen belül meg is érkezem. Berakom a kártyát, a kódot kéri. Körbenézek, és látom, hogy nevetnek rajtam az emberek. Gyorsnak kell lennem, mielőtt valami biztonsági idejőn, még elkobozzák ezt a baszott kártyát. Valami pattanásos képű, idegesítő kis gennyfázék mellém lép, a telefonja hátulját nyújtogatja felém fényképező gyanánt, miközben ordítva nevet az arcomba, szabad rálátást nyújtva a szifilisz spermától kiszáradt torkára. A haverjai is ott pattognak mellette, mint kecskeszar a deszkán, és azt ordibálják, hogy mém... vagy mi a macska fasza lesz belőlem. Nem is csoda, baszdmeg, hogy annyi öngyilkos van mostanában... Néhány év múlva az lesz a furcsa, ha valakinek nem lesznek szuicid hajlamai.

– Ne aggódj, te elkényeztetett kis szardarab, legkésőbb, mire negyven leszel, temetheted a szüleidet – mondom halkán a telefonlóbálónak, miközben egyenesen a szemébe nézek. – Az egyetlen stabil pénzforrást, ami akkorra elérhető lesz számodra! Robotolhatsz majd heti ötven órában éhbérért, és még kurva hálásnak is kell majd lenned érte! De nem kell majd sokáig panaszkodnod a semmirekellő életedre, mert hamar eljön a nyugdíj... Ja, nem.. a te generációnak már nem lesz nyugdíja, azt a mi nemzedékünk pöcsrágó politikusai elbaszták nektek. – Egy pillanatra szünetet tartok, hogy később úgy érezze, lett volna lehetősége visszaszólni, és ezért még kellemetlenebbül érezze magát. – Persze a sok gékezelt szarnak köszönhetően négyféle rákkal kell majd egyszerre küzdened, de az egészségügy addigra olyan szar lesz, hogy nem is fogod tudni, hogy mi rágja belülről a heréid, a beleidet, a tüdődet és a prosztatád egyszerre. A sátán pöcsét fogom rángatni, és közben azon röhögök majd, ahogy éhen halsz a nyomorban, TE KIS SZARFASZ! – ordítom rá az utolsó szavakat a nyomaték kedvéért, mire idióta grimaszokat vágva odébbállnak... Végre!

A gép elfogadja a kódot, beszarás. Felsorakoznak a lehetőségek. Mobilfeltöltés, meg minden faszság. *Kézpénzfelvétel bizonylattal*. Rendben, erre kattintok. Ezer pénz, ötezer pénz, tízezer pénz satöbbi. Milyen szépek is ezek a számok. Kár, hogy nem valóságosak. Na, mi legyen... Mindegy! A humor kedvéért rámegeyek a legtöbbre, amire lehet, majd várom, hogy sípoljon egyet a gép, vagy valami, hogy mutassa, hogy nincs elég fedezetem a tranzakcióhoz, vagy ilyesmi, erre még emlékszem. Haha, persze, erre... hogy ne emlékeznék, mindennél jobban... Egy homokóra forog a képen, majd eltűnik, a kártyám kijön a gépből, sípol. Valami baj van, baszkikám... Erre kijön azon a csíkon néhány bankjegy. Először nem értem, majd érzem, ahogy elvörösödik az arcom... Gyorsan zsebreteveszem, és látom, hogy egy másik nyíláson kijött valami papír. Ja, a bizonylat, persze. Érzem,

ahogy az egész testem leizzad, mintha a hormonok a fejből ugrálnának szaltókat a járdára, bazki, ez egy csomó pénz! Megnézem a bizonylatot. Először nem tudom kiolvasni a számot, túl sok a karakter egymás után... Aztán amikor sikerül, szinte eldőlkök, valahova elugrik a vérnyomásom, vagy a cukrom, és én majdnem összeesek... Le kell üljek, le kell üljek, le kell üljek, ez egy álom, de nem lehet álom, megcsípem magam, ugrok egyet, alig bírok nem ordítani... baszod, gazdag vagyok! Kurva gazdag!

Egy darabig csak ültem a padon, kortyoltam a bort, és egyszerűen nem tudtam, mit kezdjek magammal. Bassza meg az élet, miért iszom én ezt a szart? Csak tönkretesz, gondoltam. Fogtam a kannást, letettem egy kuka mellé, majd elmentem a kisboltba, ahova amúgy is járok, és megvettem az egyik legjobbat, amijük volt. Villányi Kadarka. Aztán vettem egy doboz Marlborot, és megpróbáltam visszaemlékezni a tegnapi estére. Túl sokat ittam, csoda, hogy a kódra emlékeztem. Mintha valami olyasmit mondott volna a faszi, hogy neki már nem kell, meg, hogy szedjek le minél több pénzt, és tűnjek el a környékről. Öngyilkos lehetett, vagy talán bűnöző. Bűnöző! Öngyilkos bűnöző! Persze az is lehet, hogy nem is volt olyan rossz srác, csak összehozta az élet valami nővel. Elkezdtem bejárni a környék automatáit, hogy minél több pénzt vehessek ki. Egész nap mászkáltam, és a végére annyim volt, hogy már nem is tudtam megszámolni. Ki kellett dobálnom a sok szart a szatyromból, hogy legyen hova pakolni. Nagyon félttem, mert ha valaki belém kötött volna, könnyen észrevehette volna, hogy mi van nálam, és főleg, hogy mennyi. Én viszont csak mentem körbe a városban, és szívtam lefelé a kártyát, mert tudtam, hogy előbb-utóbb le lesz tiltva ez a rohadt számla. A csodák nem tartanak örökké. Aztán észrevettem, hogy az automatákat kamerákkal figyelik. Tényleg el kell tűnnöm, gondoltam, de akár hiszed barátom, akár nem, másnap hajnalig jártam a várost, mert idővel már kintebbre kellett mennem, ott meg aztán elég messze vannak egymástól ezek a szarok. Három üveg kadarkát ittam meg hajnalig, és mire kivettem az összes pénzt, már teljesen végiggondoltam történetet. A srác tuti körözött bűnöző, és a kártyája alapján fogják keresni. Rám akarta terelni a gyanút, vagy ilyesmi. Azt hitte a kis buzi, hogy túljárhat az eszemen. Kerestem egy éjjel-nappalit, és nagy volt a kísértés, hogy vegyek még két-három üveg bort, de végül csak egyet vettem, meg néhány péksüteményt. Amikor kijöttem, nagyot röhögtem azon, hogy még egy bankjegynyi pénzt sem költöttem el ezzel a csomó finom Kadarkával. Nesze neked csöves lét, gondoltam, és bár kicsit már álmos voltam, úgy döntöttem, ma inkább nem alszom. Egy automatából kikértem egy duplakávét, elszívtam egy cigit, majd kimentem a vasútállomásra, vettem egy jegyet az első járatra, föl a fővárosba, felültem a vonatra, és miközben John Osborne-t olvastam, elszopogattam a bort. Félúton már kicsit bántam, hogy nem vettem még egy üveggel, mert akárhogy is, de volt mit ünnepelni, de úgy voltam vele, hogy talán jobb most így, mert kurva sok felelősség van a szatyromban. És, valljuk be, kellőképpen be is voltam már baszva. Mire felértem a városba, már munkába mentek az emberek, és bár nekem szinte semmi helyismeretem nem volt, addig sétáltam, míg nem találtam egy turkálót. Realista vagyok, aki két lábbal jár a földön, szóval tudtam, hogy a bűdös életben nem engednének be egy normális boltba. Még a turkálóból is ki akart küldeni a kövér picca, aki az eladó volt, de előre bekészítettem a legnagyobb címetet, amit fel lehet mutatni ebben a kurva országban, és megmondtam neki, hogy fizetek. Húzta a rusnya pofáját a ribanc, de végül tudtam vásárolni egy normális nadrágot és néhány pólót. Átöltöztem, és bár jobban néztem ki, azért gondolom, még mindig nem voltam az igazi. Hiába volt pénzem, nem volt egyszerű visszailleszkedni ebbe a nyamvadt társadalomba. Aztán vettem még egy üveg bort, ezúttal cabernet sauvignont, meghúztam, visszarittyentettem a dugót, és betettem az üveget a pénz mellé. Láttam, ahogy jó néhány címet átveszi a palack oldalán végigfolyt borcseppek színét, de kit érdekel az ilyesmi. Már normálisabb küllemmel, de továbbra is kurva bűdösen bementem egy sportboltba, vettem egy strapabíró sporttáskát, meg egy pár alsóneműt zoknival, majd elmentem egy drogériába, ahol borotvát, borotvahabot, ollót és arcszeszt is vettem. De rég használtam arcszeszt rendeltetészerűen! Meggondoltam magam, és visszamentem a sportboltba, mert

a faszi, aki kiszolgált, valamiért normálisabb volt velem, mint a többi, és így én sem éreztem magam kellemetlenül. Talán nem volt jó az orra, vagy ilyesmi, nem tudom, de vettem még néhány pólót, inget és két normális nadrágot. Végül rákönyököltem a pultra, és megmondtam a faszinak, hogy hozza ki nekem a legdivatosabb cipőt, amit a boltban árulnak, negyvenkettes méretben. Ha Arthur Rimbaud hónapokat töltene színtannal és különböző lábbelik tanulmányozásával sem tudná körülírni azt a minta és színorgiát, amit a Nike Airmax 90-em nyújt, mikor kilépek az utcára, kényelmesen, elegánsan és elvileg divatosan is.

Amikor beállítottam a szállodába, a recepció nem tudott velem mit kezdeni. Egy hajléktalan férfi, hosszú, kócos, őszülő hajjal, nikotintól megsárgult szakállal, sporttáskával, büdös szaggal és bevásárlószatyrokkal. Ilyet még nem baszott, tuti ezt fogja mesélni hónapokig, gondoltam, úgyhogy letettem elé néhány bankjegyet. Öt perccel később már a szobámban voltam. Ollóval vágtam le a szakállam és a hajam nagy részét – ezt még az asszonytól tanultam –, aztán teletöltöttem a kádat, és elfeküdtem benne. Úgy éreztem magam, mintha visszautaztam volna az időben. Rengeteg mocsok oldódott le rólam, szinte egy külön réteg, két kisszappant is elhasználtam a szálloda készletéből, na, nem azért, mert kellett, hanem azért, mert jólesett. További két kis csomagban volt sampon, mindkettőt a kezembe nyomtam, és beledörzsöltem a nedves hajamba. Amikor az emberek ilyenekeket csinálnak, nincsenek is tudatában annak, hogy milyen kurva nagy luxus ez. Rengeteg időt töltöttem a kádban, egyszer újra is töltöttem a vizet. A szoba amúgy szép volt, nagyjából ugyanúgy nézett ki – csak kicsit modernebbnek –, mint a régi szállodák, amikben voltunk még az asszonnyal, ha nagy ritkán elmentünk nyaralni. Fürdés után tovább vágtam a hajam, teljesen lenyírtam a szakállam, és egyszer csak úgy néztem ki, mint a személyi igazolványomon lévő figura. Olyan volt, mint egy álom. Kicsit féltem is, hogy valamikor felkeltene, hogy valaki belém rúg vagy lehány, elveszik a pénzem, lecsuknak, megfosztanak az örömeimtől, bűnrészesség, bűnrészesség, ilyesmi. Pedig én... végül is nem csináltam semmi rosszat. Hiába volt annyi pénzem, mégsem akartam elmenni este inni, vagy a városban mászkálni és pénzt költeni. Jó volt a négy fal között. Lementem az étterembe, hogy egyek valamit. A régi kedvencemet kértem. Sült oldalas krumplival, egy kevés zöldségkörettel és persze egy korsó cseh sörrel, vagy kettővel. Esetleg hárommal. Vacsora után kimentem az utcára rágyújtani. Furcsa érzés volt, mikor észrevettem a sarkon egy hajléktalant. Elindult felém, majd odaszólt.

– Hé, haver –, mondta.

– Igen? – kérdeztem vissza.

– Nem adsz egyet nekem is?

A vállára tettem a kezem, a másikkal betettem a számba a cigit, a zsebemből találmokra kivettem néhány bankjegyet és átadtam neki. – Nem tudom, milyet szívsz, barátom – válaszoltam. Mikor meglátta a nagy címleteket, úgy ledöbbsent, hogy nem tudott megszólalni. Egy boltban vettem két üveg márkás olasz bort, visszamentem a szállodaszobámba, eldőltem a hatalmas, kényelmes ágyon és bekapcsoltam a tévét. Valami háborúról volt szó, több száz halott, lezuhanó helikopterek és felrobbanó amerikai katonai bázisok, el is kapcsoltam, most a bort kortyolgom, élő adásban nézek egy meccset, és az a terv, hogy iszogatás közben bealszom.

Na, hát az is biztos, hogy gyermekkorom óta nem aludtam ennyit egy huzamban. Pláne nem ilyen kényelmesen. Reflexből nyúlnék a szatyromhoz, hogy leltározzak, de aztán jól kiröhögöm magam. Az ágy mellett megtalálom a második üveget, még félig üres, vagy most már félig teli. Jó nagyot húzok belőle, hisz nincs jobb a nap első korty boránál, pláne, ha minőségi. Megkívánok egy cigit is, de nem bírom ki, hogy előbb ne nyúljak bele a táskámba. Az összes pénzt kiszórom a takaróra. Úgy néz ki, mint egy erőd. Ennyi pénz csak a filmekben van egy helyen. Elkezdem számolni, és közben kimegyek rágyújtani, olyan so-

káig tart. Végig kell gondolnom, hogy mit kezdek a pénzzel, nem baszhatom el csak úgy. Gyors fejszámolással arra jutok, hogy albréttel, kajával, számlákkal és némi alkohollal meglennék ebből a pénzből bő három évig, szűkölködés nélkül. Ahogy a bort szürcsölöm, megéhezem, úgyhogy ismét kimegyek rágyújtani. Az erkélyről látom a munkába igyekvő emberek tömegét. Innen fentről nézve szinte nevetséges, ahogy kapálóznak, hogy beülhessenek végre az irodáikba. Nincs semmi szabadságvágyuk. Nekem van... Van? Kéne valami irány, egy cél, vagy legalább egy eszköz, baszki, különben csak elherdálom a pénzt, és ugyanott leszek, ahol tegnapelőtt. Két logikus célom lehetne... az egyik az, hogy megpróbálom visszaszerezni a feleségem és a fiamat. A másik az, hogy írok egy színművet a hajléktalanokról, és az egész színházművészeti élet felfigyel rám. Wikipedia szócikk, díjzöng, interjúk, nemzetközi bemutatók, esetleg egy filmadaptáció... De most koncentráljunk az elsőre. A fiam már vagy tízéves. Szeretem én azt az ex-pelenkahuszárt, jó lenne látni. Biztos azt hiszi, valami alkoholista hajléktalan az apja, de nem, nem baszki. Milliomos vagyok! Egy kibaszott meglepetés! De elveheti valaki a pénzem? A kamerák csak azt látták, ahogy egy szakállas hajléktalan ott toporzékol, de az új külsőm talán eltakar. Felhúszom a nadrágom, amit a sportboltban vettem, meg egy pólót is, az ujjaimmal oldalra fésülöm a hajam és megállok a tükör előtt. Kurva mutatós! Egyáltalán nem hasonlít arra a fazonra, aki az automatáknál kivette a pénzt. A szemem alatti bőr talán kicsit ráncosabb, mint régen, a fogaimat sem szívesen mutogatnám és le is fogytam, elég keményen. Nem lehetne rám fogni, hogy atléta alkat lennék, de azért nem is változtam olyan sokat. Összeszedem a pénzt, beteszem a táskába, ráteszem a ruháimat, John Osborne-t és Hemingway-t beteszem a Biblia mellé a fiókba, majd elindulok megreggelizni. Újabb doboz cigi, újabb üveg kadarka.

Egy valamit még nem mondtam el. Korábban fővárosi gyerek voltam, csak a sors rángatott le vidékre. Ha az asszony még nem költözött el, akkor, gondolom, egy könnyű sétával húsz perc alatt a lakásuknál tudok lenni. Ahogy megközelítem a helyszínt, egy eddig teljesen ismeretlen érzés tör rám, leginkább gyomorgörchöz tudnám hasonlítani. Rájöttem, hogy bár nem is hittem volna, de rohadtul félek ettől a „Nagy Találkozás” dologtól. Útközben bemegyek egy könyvesboltba, veszek egy kötetet, *Válogatott kortárs drámák* a címe, majd leülök egy padra a lakás előtti parkba, és olvasni, azaz várni kezdek.

Na, jó szarok ezek a kortárs drámák, mintha mindegyik csak azt akarná bizonyítani a másoknak, hogy neki még van olyan ötlete, ami a másoknak nincs. Az újítások, hogy a nézőtérén játszódik a darab meg ilyenek, mintha nem azért lennének, hogy emeljék a műszínvonalát, hanem azért, mert azt gondolják, ilyet más még nem csinált. Izzadságszagú az egész. Ezen agyalok, mikor a harmadik dráma közepe tájékán, hirtelen feltűnik a volt feleségem. Egyből felismerem, habár megöregedett, még ha be is kell ismerni, hogy nagyon jól tartja magát. Egyedül van, ahogy reméltem, hatalmas bevásárlószatyorral a kezében. Elbújok a könyvem mögé, de szerencsére elég messze vagyok. Azt hittem, ha egyszer újra látom, elszabadulnak az indulataim, de ha őszinte akarnék lenni, azt mondanám, hogy most legszívesebben csak odamennék és megölelném. Egyszerűen nem tudok haragudni rá. Olyan őt látni, mint egy régi testvért, persze nem szó szerint. Meg egy testvér, hogy is lehetne régi, az mindig testvér... Ekkor jövök rá, hogy eszembe sem jutott, hogy mit mondjak neki, miután odamegyek hozzá. Amíg ezen töröm magam, ő egyszerűen csak bemegy a lépcsőházba. Faszom. Mintha ott sem lennék, baszki, és tényleg. Elmegyek egy üveg borért, majd visszaülök a padra.

Eseménytelenül telik az idő, és koradélután, mikor már a borral is és a könyvvel is végeztem, az arcomat, mint egy langyos takaró melegíti kívülről a napfény, belülről az alkohol,

mikor meglátom a fiam. Nem egyedül jön, hanem egy kislánnyal. Mik vannak! Nem hiába, jóképű kissrác, magam is meglepődöm. Nevetgélnek néhány percig, majd bemennek a lépcsőházba. A kis Casanova! Megnyugtató érzés, hogy rendes gyerekek tűnik, nem olyan focijáték meg fültágitós mobilról zenét ordítottos feltűnési viselkedésben szenvedő, pattanásos kis perverz lepraszökevény, mint akik nálunk, a főtéren lógtak mindig. Már tudom, kell még egy kis idő, hogy odaálljak az ajtóba a családom elé, szoknom kell még a középosztály szagait. El innen, el innen a picsába... Újabb borért megyek, és közben elhatározom, hogy kevesebbet fogok inni. Valahol kiveszek egy kis garzonlakást, és áthívom vacsorára a családomat. Már a gondolat is elég ahhoz, hogy kiegyensúlyozott emberként tekintsek magamra.

Kerestem egy újságosbódét, hogy ránézzek néhány hirdetésre, hátha van kiadó lakás a környéken. Megkérdezem az eladócsajt, tud-e ajánlani valamit, mire azt válaszolja, hogy nézzek szét az interneten. Persze, ismerem én már ezt az internet dolgot, de nekünk ilyen sosem volt. Nagyjából annyit tudok róla, hogy a számítógépeken lehet vele beszélgetni meg újságot olvasni. Jobb-e az, mint egy sima hirdetés, kérdezem a lányt, mire ő azt mondja, hogy egyszerűbb, gyorsabb és nagyobb a választék is. Rendben, és hol talállok internetet, kérdezem, mire meg azt mondja, hogy itt is van, ahol állunk. Aha, csak, hogy itt nincs számítógép, mondom, és próbálok nem elárulni az arckifejezésemmel, hogy tudom, hogy átver. Kinevet. Unatkozik, bazmeg, és velem kell szórakoznia. Megmondom neki, hogy az elmúlt években el voltam utazva, és ha lehet, segítsen már. Hová, kérdi, mert szerinte internet mindenhol van. Hát, ott nem volt, ahol én voltam, mondom, majd megkérdelem, hogy mivel lehetne megnézni ezt az internetet itt, ha itt is van, vagy, hogy milyen értelemben van itt. Vezeték nélküli, mondja, és rámutat a velünk szemben lévő kínai étteremre. Onnan jön az internet szerinte. Rendben, mondom, de mi mivel nézzük meg? Erre megint nevet, majd felkapja a pult mellől a táskáját és kivesz belőle egy olyan simogatós képernyőjű telefont, de ez nem sima lehet, inkább valami régebbi modell, mert sokkal nagyobb, egy zsebbe bele sem férne.

– Börtön? – kérdi.

– Igen – válaszolom határozottan, majd a szemébe nézek.

Amúgy egész szép lány. A feleségemmel elvégre elég, ha normális, építő jellegű kapcsolatot alakítok ki, a fiam érdekében.

– Mit követtél el?

– Megszülettem – mondom, majd elmosolyodok, úgy, hogy a fogaim azért ne látszódnak ki.

Elneveti magát. Tulajdonképpen ez egy nagyon csinos lány, ahogy nézem, egyre gyönyörűbb. Nálam úgy tíz évvel lehet fiatalabb, hosszú, vörös haja van és senkinek sem állnak olyan jól a szeplők, mint neki. Hatalmas mellei vannak, amik olyanok, mint két nyíló virág, mert látod, hogy gyönyörűek, de tudod, hogy néhány nap múlva elhervadnak, és már csak lógni fognak, mint egy kihajított karácsonyfán a megrepedt műanyagdísz vízkereszt után. És még csak ez sem zavar. Odaszól, hogy várjak, kiszolgál egy idős figurát, majd elkezd simogatni a telefonja képernyőjét.

– Figyelj – mondja –, ez az a honlap, ahol szinte minden fent van. Be lehet ütni, hogy csak fényképes hirdetést mutasson, és azt is, hogy hol akarom a lakást és mennyiért. Míg az újságban végig kéne nézmem egy raklapnyi hirdetést, itt elég beütni néhány koordinátát, aztán kiválogatja nekem a faszábbakat. Beszarábia! Hol szeretnék élni, kérdi. Itt, ha lehet, a belvárosban, mondom. Simogat egyet, majd megkérdi, anyagilag hogy állok. Mennyiért lehet manapság normális lakást bérelni, kérdelem, mire visszakérdez, hogy egyedül mennék-e, majd egyenesen a szemembe néz. Viszonzom, majd azt válaszolom, hogy igen, de olyan lakás kell, ahol szűkösen azért hárman is el lehet férni, ha úgy alakul. De amúgy a pénz miatt nem kell aggódni, mondom minden nagyképűség nélkül. Simogat egyet, majd átadja a mobilját. Itt tud lefele görgetni, mondja, majd kiszolgál egy vele egykorú, sokkal közönségesebb nőt.

– Hétfvégén meghatnánk valamit, ha ráérsz – mondom, miután visszaadom neki a ké-szüléket.

Mikor először maradok egyedül az otthonomban, elsírom magam. Talán csak most fogom fel a tényt, hogy a sors kiszedett a szarból. Kiülök az erkélyre, rágyújtok, és végigné-zek a Nagykörúton. Megpróbálom eldönteni, hogy csak önámítás volt-e, vagy komolyan gondoltam, hogy egyszer még lesz normális életem. Nem tudom. A lakásom kábé ötven négyzetméter, két kis szoba, amerikai konyha, középen nagy asztal, jobbra kis fürdő és külön vécé. Újépítésű, vagy legalábbis felújított, egy apró erkéllyel, aminek nagyon örü-lök, mert így egyszerre lehetek kint is meg bent is. Hatodik emelet. Lelíftezem a földszint-re, veszek annyi üveg bort, amennyit elbírok, majd visszamegyek és telepakolom a hűtőt. Egyet persze kibontok, és miközben az üvegből iszom, az egyik szobában lévő könyves-polcot kezdem el átkutatni. A jónak tűnő könyveket egy polcra rendezem, majd fogok egy jó krimit és kiülök a teraszra. Bor, cigi, könyv – a saját otthonomban. Mintha egy ko-rábbi álmomban élnék.

Másnap elhatározom, hogy beindítom a családgyesítési, vagy legalábbis -békítési projek-tet. Először is, lakajosabbá kell tennem az otthonomat. Elmegyek bevásárolni. Terítőt, fa-liórát, élelmiszereket, fűszereket, egy rádiót, majd egy másik fordulóval tévét, a mosdóba szappant meg ilyesmit veszek. A napokban egy telefont is vettem, mert elkezdtem lejárni egy kocsmába, és az új cimboráim azt mondták, hogy a nélkül nem ember az ember. Per-sze. Sokáig nézelődtem, mit vihetnék a fiamnak, de végül csak egy plüssmedvét hoztam el, szimbolizálva az elmulasztott gyerekkorát. Azt akarom, hogy jobban megismerjem, és akkor majd veszek neki valami nagyobb, valamit, amit igazán szeretne!

Leülök az asztalhoz egy pohár borral, és azon töröm magam, hogy mi az, ami kéne még a lakásba, hogy úgy nézzen ki, mint egy otthon. Természetesen egy kutya. Elmegyek az újságoshoz, szerencsére ugyanaz a lány van ott. Megkérem, hogy segítsen megnézni a te-lefonomon, hogy hol tudok örökbe fogadni egy kutyát. Megint kinevet, de két nap múl-va már van egy spánielem. Meg egy lefixált randevúm a hétfvégre és egy telefonszámom, természetesen a kishölgytől. Elvileg szobatiszta, mármint a kutya, ajándék póráz is ka-pok, és amikor visszaülök ugyanarra a székre, amire múltkor, most egy egész üveggel, vé-gignézek a lakáson, és úgy érzem, kész vagyok... Este megiszom a maradék két és fél üve-get, ami még van, majd viszonylag korán lefekszem aludni.

Akárhova megyek, mindig nálam van a táska, mert félek otthon hagyni. Ez valószínűleg a hajléktalan élettétel egyik önkéntelen beidegződése, de tudom, hogy bankkártyát kéne csinálnom. Bár nincs kedvem a számhúzás, sorbanállós nyavalyához, tudom, hogy hü-lyén venné ki magát, ha a hónom alatt egy sporttáskával jelennék meg a családnál, ráadá-sul ma van a randevúm is. Van még néhány óráig addig. Beteszem az ingsebembe a do-boz cigimet, beveszek egy rágógumit, felveszem a legjobb nadrágom, a napszemüveget és a Nike Air Max 90-em, a táskába beledobom a fiam medvét, pórázra csapom a spánie-lem és útnak indulok a bankba. ■ ■ ■

Bódi Péter: 1991-ben született Miskolcon. Író, képzőművész, a CTRL+V egyesület elnökségi tagja. A közösség rendszeresen szervez nemzetközi projekteket és művésztelepeket a kortárs képzőművészet és a társadalmi aktivizmus témaköreiben. Idén jelenik meg a harmadik regénye a Kalligram Kiadó gondozásában.